

SANDHAMNIN MURHAT

Viveca Sten

Totuuden nimessä

WSOY

Viveca Sten

TOTUUDEN NIMESSÄ

Suomentanut Sirkka-Liisa Sjöblom

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

RUOTSINKIELINEN ALKUTEOS

I sanningens namn

© 2015 VIVECA STEN

FIRST PUBLISHED BY FORUM, SWEDEN

PUBLISHED BY ARRANGEMENT WITH NORDIN AGENCY AB, SWEDEN

SUOMENNOKSEN © SIRKKA-LIISA SJÖBLOM JA WSOY 2018

ISBN 978-951-0-42968-6

PAINETTU EU:SSA

Helenille – olet aina tukenani

Lapset nukkuivat. Aurinko ei vielä paistanut punaisten mökkien viereiselle nurmikentälle, puuluiskalla jollat kimmelsivät kasteisina.

Jokaisessa mökissä oli kaksi huonetta ja jokaisessa huoneessa kahdeksan lasta. Kahdeksan tyttöä tai poikaa, toisilla pyöreät posket ja kaita vartalo, toisilla hentoa karvoitusta ja nupullaan olevat rinnat merkinä alkavasta murrosiästä.

Hän oli seissyt jonkin aikaa väijyksissä puun takana. Nyt hän veti pipon syvälle silmilleen ja katsoi ympärilleen. Aamu oli kovaa vauhtia valkenemassa, pikkulinnut visertelivät jhä äänekkäämmin.

Hän lähti liikkeelle.

Lähimmän mökin ikkuna oli raollaan. Sisällä häämötti nukkuvia hahmoja, joiden hiukset olivat pörrössä ja kasvot päivettyneet. Otsat olivat lämmöstä kosteat, käsivarret roikkuivat sängynreunan yli.

Hän tarkasteli huolellisesti ulko-ovea. Se ei näyttänyt olevan lukossa, oven ja karmin välisessä raossa ei erottunut lukonkieltä.

Hän kääntyi ja pyyhki katseellaan aluetta. Vetäjät asuivat parinsadan metrin päässä, mutta männikkö peitti näkyvyyden. Vetäjät olivat istuneet iltaa myöhään, valot olivat sammuneet vasta puolen yön jälkeen.

Hiljaisuuden rikkoi pieni loiskahdus. Tiira sukelsi lahden peilityyneen veteen. Jokunen tuskin havaittava roiske, sitten vedenpinta jälleen sulkeutui.

Se kävisi hetkessä, hän tiesi täsmälleen mitä tekisi.

Torstai 12. kesäkuuta 2014

I. LUKU

»Piristyhän nyt, Benjamin.» Åsa Dufva yritti hymyillä pojalleen rohkaisevasti. »Monista lapsista olisi valtavan hauskaa päästä purjehdusleirille.»

Benjamin ei vastannut, istui vain sängynreunalla pää painuksissa ja kännykkä kädessään. Pelistä kuului vaimeaa elektronista musiikkia.

Åsa taitteli vielä yhdet farkut ja työnsi ne laukkuun, joka oli keskellä Benjaminin huoneen lattiaa. Hän oli pakannut jo useita t-paitoja ja hupparin sekä purjehduspuvun ja käytetyt pelastusliivit, jotka oli saanut eräältä ystävältään.

»Löydät takuulla nopeasti uusia kavereita. Tuleekohan sinne muita teidän koulusta?»

Benjamin oli edelleen vaiti. Katse oli nauliutunut isältä saatuun iPhoneen.

Åsan leuat kiristyivät hänen ajatellessaan syntymäpäivälahjaa, jonka Christian oli tuonut pojalle reilut puoli vuotta aikaisemmin. Benjamin oli tullut niin iloiseksi, ettei ollut välittänyt, vaikkei isä ollut viipynyt synttäreillä tuntiakaan. Mutta Åsa oli pannut merkille, kuinka Christian oli lähtenyt stressaantuneen näköisenä pois paljon ennen muita. Niin malttamattomana pääsemään kotiin Ninnan ja vauvan luo.

Nyt Benjamin kohotti päätään.

»Onko pakko mennä?»

Ääni oli vaisu. Benjamin ei ikimainmassa uhmaisi isänsä tahtoa.

Åsa avasi suunsa mutta sulki sen taas.

Hänen olisi pitänyt sanoa Christianille, että purjehdusleiri oli huono idea. Vaikka Christian oli itse rakastanut leirielämää, se ei automaattisesti tarkoittanut, että hänen poikansa pitäisi siitä. Benjamin ei ollut isänsä tavoin sporttinen, ei erityisen sosiaalinen saati ulospäinsuuntautunut. Benjamin pysytteli enimmäkseen itseksensä, istui mieluiten sohvalle pelaamassa tietokonepelejä.

Mutta kuten tavallista Christian oli runnonut tahtonsa läpi.

Christian oli jo järjestänyt kaiken valmiiksi kertoessaan, että Benjamin oli otettu leirille. Se kestäisi viikon päivät, Åsa hakisi pojan kotiin juhannuksen aatonaattona. Huomenna Christian ja Benjamin matkustaisivat laivalla Sandhamniin ja jatkaisivat sieltä yhteysaluksella läheiseen Lökholmeniin, missä leiri pidettäisiin.

Åsa huokaisi.

»Muista sitten pestä leirillä hampaat aamuin illoin», hän sanoi tekoreippaasti.

Hän viikkasi vielä yhden paidan.

»Kuulitko, mitä sanoin hampaidenpesusta?»

»Oon siellä kaikista pienin.»

Benjamin nosti katseensa kännykästä.

»Melkein kaikki muut on seiskalla tai kasilla, kukaan muu ei ole ala-asteella.»

Se oli totta. Benjamin olisi nuorimpia leiriläisistä, ja hän oli lyhyimmistä päästä luokallaan. Siinäkin suhteessa hän ei ollut tullut isäänsä, joka oli pitkä ja harteikas.

Åsa istuutui sängylle aivan Benjaminin viereen.

Poika nojasi selkäänsä seinää vasten jalat koukussa. Vaaleanruskea otsatukka oli valahtanut silmille, mutta Åsa tiesi, ettei kannattanut sipaista sitä sivuun. Benjamin vain ärsyyntyisi, jos hän yrittäisi.

Kohtaamatta hänen katsettaan Benjamin jatkoi:

»En osaa purjehtia.»

»Juuri sitä varten leirille mennään. Oppimaan.»

Åsa yritti puhua kannustavasti mutta joutui ponnistelemaan pititäkseen äänensävyensä positiivisena.

Christian pojan leirille pakotti, ei hän. Jos Åsa olisi saanut päättää, he olisivat matkustaneet mummin ja vaarin luo Smoolantiin, kuten heillä oli juhannuksenalusviikolla tapana.

Mutta Benjaminille ei tulisi parempi mieli siitä, että hän sanoisi piikikkäästi Christianin kuvittelevan, että itsensä saattoi ostaa vapaaksi kaikesta.

»Se kestää vain viikon», Åsa lohdutti. »Aika kuluu nopeasti. Tiedäthän, että isä tosiaan haluaa sinun menevän sinne.»

Hän ei malttanut olla pörröttämättä Benjaminin tukkaa, ja tapansa mukaan poika väisti heti.

Kello lähenei yhdeksää, laukku oli saatava pakattua niin että he pääsisivät joskus sänkyyn. Christian hakisi Benjaminin jo puoli kahdeksalta aamulla, ja Åsaa väsytti pitkän työpäivän jälkeen. Kuten tavallista kätilöitä oli taas ollut aivan liian vähän.

Åsa nousi ja otti lipaston ylälaatikosta pyjaman. Se oli vaaleansinistä flanellia, kangas tuntui sileältä ja pehmeältä sormenpäiden alla.

Huoli kaiheresi mieltä.

Benjaminin lähettäminen leirille oli Christianin idea, mutta Åsa oli se, jonka piti lohduttaa poikaa. Ei Christiania huolettanut, että Benjaminille tulisi kurjaa tai koti-ikävä.

»Hyvin se menee», Åsa toisti ja mielti, kumpaa hän oikeastaan yritti rauhoitella, itseään vai Benjaminia. »Sinulle tulee tosi kiva viikko.»

2. LUKU

Nora Linde sulki kansion, jossa oli kuulustelupöytäkirjoja, ja sysäsi sen luotaan. Oikeudenkäynti alkaisi maanantaina. Viimeinen, jonka hän hoitaisi ennen häitä.

Noran kasvot levisivät hymyyn. Juhannusaattona kello viisi-toista hänet ja Jonas vihittäisiin Sandhamnin kappelissa. Pikku Julia olisi morsiuslapsi ja Jonaksen tytär Wilma morsiusneito. Adam ja Simon olisivat molemmat bestmaneja.

Nora oli jo alkanut seurata eri sääsivustoja. Jonas naureskeli hänen innokkaille yrityksilleen varmistua siitä, että hääpäivästä tulisi kaunis. Toistaiseksi talousrikosviraston ikkunoiden takana paistoi aurinko, mutta juhannuksen sää saattoi tunnetusti olla ihan mitä tahansa.

Nora katsoi tietokoneruutua, ja hänen hymynsä sammui.

Tänä aamuna oli jälleen tullut oikeudenkäyntiä koskeva nimetön sähköpostiviesti. Sisältö oli sama kuin aikaisemminkin, aggressiivisia syytöksiä hänen päätodistajaansa vastaan.

ÄLÄ USKO SITÄ LIEROA!

Viesti oli huonosti kirjoitettu ja hyökkäävä, eikä sitä voinut jäljittää, koska se tuli anonymista osoitteesta.

Noran raollaan olevaan oveen koputettiin. Kun hän kohotti katseensa, oviaukossa seisojien ensimmäisen talousrikososaston pääsyyttäjä Åke Sandelin.

»Onko sinulla hetki aikaa?» Åke kysyi ja riisui kapeat sarvisankaiset silmälasinsa.

»Toki. Tule sisään.»

Nora osoitti vierastuolia kirjoituspöytänsä vastakkaisella puolella. Pomo istui vihreälle kangasverhoillulle tuolille ja vilkaisi diaarinumeroa kansiesta, jonka Nora oli juuri laskenut käsistään: B 1216-14, *valtio vastaan Niklas Winnerman ja Bertil Svensson*.

»Ajattelinkin, että valmistelet ensi viikon keissii.»

Nora nyökkäsi.

Hän oli käyttänyt kevään mittaan paljon aikaa tulevaan oikeudenkäyntiin Byggallianssia vastaan, rakennusfirmaa jonka toimintujohtaja oli kavaltanut yhtiöltä niin paljon rahaa, että yhtiö oli ajautunut konkurssiin. Nora oli nostanut miestä vastaan syytteen törkeästä luottamusaseman väärinkäytöstä ja vaati pitkää vankeusrangaistusta.

»Mitkä ovat tunnelmat?»

»Ihan hyvät.»

Talousrikosvirasto oli viime vuosina kokenut joitakin ikäviä takaiskuja. Isoja juttuja oli hävitty sekä käräjäoikeudessa että hovioikeudessa, ja tiedotusvälineet olivat arvostelleet viraston tehottomuutta.

Nora tiesi, että pääjohtaja halusi kohentaa tilastoja.

»Tämä voitetaan», Nora lisäsi.

»Eikö sinua huolestuta, että toimari onnistuu keplottelemaan irti syytteestä?»

Åke oli lukenut läksynsä, kuten aina.

Toimitusjohtaja Niklas Winnerman oli koko ajan vannonut syyttömyyttään, ja puolustuksen päälinja oli selvä: syyttäjä oli käsittänyt kaiken väärin ja yritti saada tuomitukseksi viattoman miehen.

»Shit happens», kuten puolustusasianajaja oli todennut eräässä kuulustelussa tutkinnan alkuvaiheessa. »Huonojen kauppojen tekeminen ei ole rikos. Ainakaan vielä.»

»Myyntipäällikön todistajanlausunto on ratkaiseva», Nora myönsi.

Hän heilautti kättään vaaleanruskeaan kansioon päin.

»Olen juuri lukenut kaikki kuulustelupöytäkirjat taas läpi. Christian Dufva vannoo, että konkurssiin johtaneen kaupan junaili Winnerman yksin. Winnerman järjesti niin että firma maksoi kymmenen miljoonaa kruunua arvottomasta rakennus-oikeudesta. Sitten hän onnistui kätkemään rahat ulkomaille ennen kuin kukaan huomasi mitään.»

»Ihan nätti summa», Åke totesi.

Noran oli pakko olla samaa mieltä.

»Aivan liian suuri tämänkokoiselle yritykselle», Nora sanoi. »Kun ostovelat alkoivat erääntyä, ei mennyt kauan ennen kuin yhtiö haettiin konkurssiin.»

Kuului, kuinka ovi suljettiin ja lukittiin käytävällä. Päivä alkoi olla pulkassa, pian useimmat huoneet olisivat tyhjillään.

»Jos pesänhoitaja ei olisi haistanut palaneen käryä, Winnerman ei luultavasti olisi jäänyt kiinni», Nora jatkoi.

»Ellen väärin muista, hän oli suunnitellut jutun varsin taitavasti», Åke sanoi ja nosti pitkän jalkansa toisen päälle.

Nora nyökkäsi.

Winnerman oli piiloutunut tekaistun yhtiön taakse ja käyttänyt erästä juoppoa bulvaanina. Kyseinen mies oli Bertil Svensson, rappioalkoholisti jolla oli tapana istuskella penkillä Hallunda Centrumissa. Svensson oli syytteessä avunannosta rikokseen.

Viidestätoista tuhannesta kruunusta ja parista viinapullosta Svensson oli allekirjoittanut asiakirjat ja esiintynyt ostajana, jotta Winnerman saattoi pysyä kulisissa.

»Juuri siksi myyntipäällikön todistajanlausunto on niin tärkeä», Nora sanoi. »Hänen avullaan saan oikeuden vakuuttaneeksi siitä, mitä tapahtui.»

Christian Dufvan katkeruus oli tullut kuulusteluissa selvästi ilmi. Nora oli varma, että Dufva tekisi kaikkensa todistaak-

seen ex-yhtiökumppaninsa syylliseksi. Miehet olivat pyörittäneet yhteistä firmaa kokonaista kymmenen vuotta, ja tässä oli kiitos, kuten Dufva oli puuskahtanut turhautuneena.

»Rahojahan ei ole pystytty jäljittämään, vai kuinka?» Åke sanoi.

»Ikävä kyllä ei.»

Se oli harmillista. Byggalliansin maksamat rahat oli siirretty heti ulkomaiselle numerotilille. Siltä osin näyttö perustui aihetodisteisiin.

Noraa kismitti, ettei rahoja ollut onnistuttu löytämään Winnermanin hallusta. Hän tiesi, että puolustus vetoaisi siihen oikeudenkäynnissä. Leila Kacim, tapausta tutkiva nuori tarmokas rikosylikonstaapeli, ei ollut jättänyt yhtään kiveä kääntämättä, mutta toistaiseksi talousrikosvirasto oli vetänyt vesiperän.

»Onko sinulla mitään teoriaa, missä ne voisivat olla?» Åke kysyi.

Nora pudisti päätään.

Winnermanin pankkitilillä miljoonia ei ollut, se oli tarkistettu monta kertaa. Hän asui velkaisessa kolmiossa kanta-kaupungissa, ja hänellä oli sisaren kanssa yhteinen kesäpaikka Ingarössä. Hänellä ei ollut muuta omaisuutta.

Nora oli miettinyt kadonneita rahoja päänsä puhki mutta ei ollut keksinyt pitävää teoriaa.

Pitäisikö mainita nimettömät sähköpostiviestit?

Nora oli kahden vaiheilla, hän ei ollut toistaiseksi pannut niille erityistä painoa. Useimmat syyttäjät saivat vastaavia viestejä silloin tällöin.

Ennen kuin hän ehti sanoa mitään, Åke nousi.

»Kuulostaa, että sinulla on homma hanskassa. Hienoa.»

Åke seisahtui ovella.

»Kai muuten tiedät, että kesän jälkeen tulee hakuun apulaispääsyyttäjän virka? Jos hoidat tämän kotiin, niin...»

Åke kohotti merkitsevästi kulmiaan, ja Noran suupielet kääntyivät väkisinkin hymyyn. Hänen ajatuksensa olivat alkaneet rakastua samalla hetkellä, kun hän oli kuullut vapautuvasta virasta. Hän oli jo alkanut muotoilla hakemusta mielessään.

»Pääjohtaja seuraa jutun käsittelyä, ihan vain tiedoksi», Åke lisäsi ja astui ulos. »Älä tuota hänelle pettymystä.»

3. LUKU

Kello oli melkein neljä, ja leipomo menisi pian kiinni. Hänen oli täytynyt pitää kiirettä, jotta hän ehtisi ostaa leipää.

Astuessaan portaille leipäpussi kädessään hän näki pikkutyttö.

Leipomorakennuksen ja naapuritalon välinen sireeniaita oli täydessä kukassa, liilojen terttujen tuoksu täytti ilman. Valkoiset valurautatuolit, joille leipomon asiakkaat saattoivat istahtaa kahville, kylpivät auringossa.

Tänään pöydissä ei kuitenkaan istunut ketään. Sesonki ei ollut vielä päässyt kunnolla käyntiin, vaikka oli lämmintä kuin keskikesällä.

Tytöllä oli yllään vaaleansininen puuvillamekko, joka loppui juuri polven yläpuolelle. Jalassa oli varvassandaalit, jotka olivat melkein samanväriset kuin mekko. Olkaimet oli sidottu rusetille niskaan.

Kuinka vanha tyttö oli? Yhdentoista ehkä?

Ikä oli juuri oikea, tyttö oli edelleen lapsi. Kevätaurinko oli taikonut nenälle pisamia, mutta toukokuu olikin ollut harvinaisen kaunis. Hän itse oli viettänyt lukuisia iltapäiviä puistonpenkeillä koulujen ja päiväkotien edessä. Kukaan ei kiinnittänyt huomiota tavallisen näköiseen mieheen, joka nautti kaikessa rauhassa auringon ensi säteistä.

Hän siirtyi vähän lähemmäs.

Tytön ruskea tukka oli poninhännällä, mutta jokunen suor-
tuva oli karannut ja riippui vapaana. Tukka oli kihara, sekin miel-
lytti häntä. Juuri noin oli hyvä, hän saattoi melkein tuntea silkin-
sileät hiuskarvat sormissaan.

Hän saattoi aavistaa nupullaan olevat rinnat.

Tytöllä ei ollut aavistustakaan, että häntä tarkkailtiin. Hänen
kiinnostuksensa oli kohdistunut lihavaan labradorinnoutajaan
Sandhamns värdsusetin portaiden luona. Talutushihna oli kiin-
nitetty huolimattomasti kaiteeseen, ja koira istui kieli roikkuen
ulkona suusta.

Tyttö meni koiran luokse ja ojensi kätensä taputtaakseen
sitä. Elukka nousi seisomaan ja antoi tyytyväisenä silittää turk-
kiaa. Se kohotti kuonoaan ja kiitti huomiosta heiluttamalla
häntää.

Kun tyttö polvistui koiran eteen, näkyviin tulivat olkapäät ja
hoikka niska.

Tyttö taivutti päätään, eikä kutsuva ele jäänyt häneltä huo-
maamatta. Aurinko paistoi ohuelle iholle, joka oli ympäröivää
ihoä vaaleampi, sileä ja turmeltumaton, koska tukka muutoin
suojasi sitä auringolta.

Hän pystyi kuvittelemaan paljaan, pehmeän hipiän. Sen miltä
vaaleat untuvat tuntuisivat sormenpäiden alla, kuinka kiihottava
nuori vartalo olisi.

Käsi puristi leipäpussia kovempaa. Hän lipoi kieltään ja nosti
leukansa tanaan nähdäkseen paremmin.

»Anteeksi?»

Kookas nainen liian tiukoissa farkuissa koputti häntä olkaan.

»Sinä seisot tiellä», nainen sanoi.

Hän mutisi anteeksipyyntönsä ja varoi vaistomaisesti kohta-
masta naisen katsetta. Sen sijaan hän teeskenteli nuuhkivansa
sireeninkukkia.

Ei saanut herättää huomiota. Se oli selkäydinrefleksi.

Kun nainen oli työntynyt hänen ohitseensa ja hän kohotti taas katseensa, tyttö oli juossut pois. Soralla kökötti enää musta koira.

Mutta hän viipyisi Sandhamnissa monta päivää. Ja hän ostaisi leipää huomennakin.

4. LUKU

Thomas Andreasson ehti töin tuskin avata asunnon oven kotona Söderissä, kun Elin jo ryntäsi hänen ohitseensa ja pujahti vessaan. Ovi oli ollut turvalukossa, toisin sanoen Pernilla oli yhä töissä.

Pernilla oli lähettänyt tekstarin ja pyytänyt Thomasta hakemaan Elinin hoidosta, vaikka oli Pernillan vuoro, mikä oli tietenkin varoittanut asiasta. Mutta tämä oli jo kolmas ilta tällä viikolla, kun Pernilla oli ylitöissä. Thomas oli toivonut heidän edes kohtaavan ovella.

Thomas sulki ulko-oven ja ripusti kauhtuneen farkkutakkinsa naulakkoon. Haroi vaaleaa tukkaansa.

»Mitä meillä on ruokana?»

Elin tuli vessasta ja riisui vaaleanpunaiset kengät, joiden kärjissä oli barbinkuvat.

»Pesitkö kädet?»

Elin näytti kämmeniään.

»Tuleeko äiti pian?»

»Sinä ja minä syödään tänään kahdestaan.»

»Eikö äiti ole taaskaan kotona?»

Elinin pienet kasvot vääristyivät. Thomas sieppasi hänet syliin ja heilautti häntä pari kertaa kattoa kohti. Kutitti leuan alta, kunnes Elin taas hymyili.

»Voidaan syödä parvekkeella, jos tahdot.»

Thomas kääntyi niin että Elin näki ulos olohuoneen ikkunasta. Ulkona aukeni vanha sisäpiha, missä aika oli ollut pysähdyksissä siitä asti kun talo oli rakennettu 1900-luvun alussa.

»Miltä kuulostaa isän kotitekoinen hampurilainen? Sinähän tykkäät niistä.»

»Haluan, että äiti syö meidän kanssa.»

Elin painoi kasvonsa Thomaksen olkapäähän.

Mitäpä siihen saattoi sanoa? Thomas taputti tytärtä päähän ja laski hänet lattialle. Sitten hän meni keittiöön, jonne aurinko ei tähän aikaan paistanut. Eikö jääkaapissa ollutkin puolikas paketti jauhelihaa? Sen pitäisi riittää kahdelle.

Hän jäi seisomaan nojaten selkäänsä työtasoon.

Pernilla oli ollut uudessa työssään pohjoismaisen tietoliikenneyrityksen tavaramerkkivastaavana nyt kymmenen kuu-kautta. Hän teki töitä koko ajan, Elin oli siinä oikeassa. Ellei hän ollut toimistolla, hän puhui puhelimessa tai naputteli pitkiä sähköposteja kannettavalla tietokoneellaan. Kännykkään kilah-teli tekstareita yhtä mittaa, ja Pernilla katsoi sähköpostit aina heti herättyään. Suuri osa viikonlopuista kului »viikon valmis-teluun».

Kännykän soittoääni katkaisi Thomaksen turhautuneet aja-tukset.

Näytölle ilmestyi Margit Granqvistin nimi. He olivat vain muutamaa tuntia aikaisemmin panneet pillit pussiin tältä päi-vältä Nackan poliisiasemalla. Toivottavasti ei ollut tapahtunut mitään, mikä vaatisi kiireellisiä toimia, Eliniä ajatellen.

»Tarvitsen palvelusta», Margit sanoi.

Pomo meni tapansa mukaan suoraan asiaan.

»Mitä nyt?»

»Voitko hoitaa aamupalaverin? Sain ajan hammaslääkärille kello kahdeksalta. Viisaudenhammas on alkanut vihoitella.»

Margit olikin näyttänyt tavallista kärsivämmältä iltapäivällä.

»Totta kai. Ei mitään hätää.»

»Kiitos. Ehdin varmaan töihin kymmeneksi. Ellen kuole sinne hammaslääkärin tuoliin.»

Margit yritti vitsailla mutta kuulosti hermostuneelta.

Thomas työnsi kännykän takataskuunsa.

Oli paljolti Margitin ansiota, että hän oli voinut palata vanhaan virkaansa, vaikka oli sanonut itsensä irti edellisestä. Työt yksityisessä turva-alan yrityksessä olivat houkutteleet, mutta huhtikuusta saakka hän oli työskennellyt taas Nackan poliisissa. Hän tiesi, että Margit oli joutunut vetelemään monista naruista ennen kuin hänet oli huolittu takaisin.

Hän otti kuluneen paistinpannun ja laski sen hellalle.

Kun Pernillalle oli tarjottu uutta työtä, Thomas oli rohkaistunut häntä ottamaan sen vastaan arvaamatta, kuinka aikaavievää se olisi. Lisäksi tulivat matkat ristiin rastiin eri pohjoismaiden pääkaupunkien välillä. Pelkkä lentolaukun näkeminen eteisessä alkoi todella tynnyistä Thomasta.

Vähitellen oli luisuttu siihen, että Elinin haki esikoulusta joko Thomas tai hänen äitinsä, joka onneksi mielellään auttoi.

Thomas osasi nykyään mainiosti kokata kahdelle, mutta ilman mummin apua arjesta ei olisi selvitty. Onneksi poliisiaseamalla oli hänen paluunsa jälkeen ollut rauhallista.

Pakkasessa oli kaksi hampurilaissämpylää. Thomas otti ne esiin ja leikkasi sipulia ja tomaattia ennen kuin haki ketsuppipullon ruokakomerosta.

Keittiönikkunasta heijastui keski-ikäinen tuimailmeinen mies, jonka nenäpielistä kulki alkavia juonteita. Kului hetki ennen kuin Thomas tajusi katsovansa omaa peilikuvaansa.

Pernilla oli saanut työtarjouksen melkein samanaikaisesti kuin Thomakseen itseensä oli ottanut yhteyttä Erik Blom, entinen kollega, joka oli joitakin vuosia aiemmin siirtynyt elinkeinoelämän palvelukseen. Erik oli tehnyt hänelle hyvän tarjouksen, palkka olisi huomattavasti parempi kuin poliisilaitoksella.

Koska Pernilla oli niin innokas vaihtamaan työpaikkaa, Thomaskin oli tempautunut mukaan. Ehkä oli aika laajentaa horisonttia? Ei saanut jämähtää paikalleen, hän oli sanonut itselleen.

Mutta samalla kun uusi elämä oli pyyhkäissyt Pernillan mukaansa, Thomas oli tuntenut jääneensä kirjoituspöydän vangiksi. Hän oli kirjoittanut turvaraportteja ja istunut kokouksissa, joissa puhuttiin budjeteista ja tarjouksista. Mikään ei saanut maksaa, oli huolehdittava voittomarginaaleista.

Töihin lähteminen oli jo parin kuukauden päästä tuntunut hänestä vastenmieliseltä.

Hän oli kaivannut poliisintyötä enemmän kuin oli osannut kuvitella. Margitin kuivia kommentteja, päivittäistä jutustelua työparinsa Aram Gorgisin ja muiden kollegoiden kanssa.

Tunnetta, että oli hyödyksi oikeasti.

Kuulosti typerältä, mutta se kaikki oli tärkeää, tärkeämpää kuin hän oli tajunnut ottaessaan uuden työn vastaan.

Viimein hän oli tarttunut puhelimeen ja soittanut Margitille. Kysynyt, saisiko tulla takaisin. Hän oli luullut kaipaavansa jotakin muuta, mutta vastaus ei ollut elinkeinoelämä.

Erik oli ollut yllättävän pettynyt, he eivät olleet sen koommin juuri puhuneet toisilleen. Ja Pernilla oli sanonut, että oli typerää palata Nackan poliisiin.

Älä sitten tule minulle valittamaan.

Ehkä se oli lähtenyt repeämään siitä, kuilu joka ammotti heidän välillään.

Thomas otti jauhelihan esiin ja paukautti jääkaapin oven kiinni.

»Isä, oletko sinä vihainen?»

Elin tarkasteli häntä ovelta.

»En tietenkään, höpönassu.»

Thomas kumartui silittämään tytön poskea.

»Ei hätää. Isä sattui vain sulkemaan jääkaapin vähän liian kovaa. Se ei johtunut sinusta.»

Thomas katsoi kelloa. Puoli kuusi. Pernilla tuskin tulisi kotiin ennen kahdeksaa, jos silloinkaan.

Tympäisi raskaasti.

Sandhamnin ulapalla on suloista purjehtia...

Lököholmin saareen kokoontuu joka kesä satojen lasten purjehdusleiri. Ohjaajat vartioivat lapsijoukkoa, mutta kaikkialle ei heidän valpas katseensa yllä. Kukaan ei tiedä, että leiriläisiä pitää silmällä joku muukin kuin hyvää tarkoittavat vetäjät. Kun yksi lapsista katoaa, joutuu Thomas Andreasson jälleen paiskimaan töitä vuorotta, mikä ei suoranaisesti paranna hänen parisuhteensa surkeaa tilaa. Tutkimuksissa käy ilmi, että katoamistapaukseen liittyy kavallusoikeudenkäynti, jossa Thomaksen juristiystävä Nora Linde toimii syyttäjänä. Kuka lapsen oikein on kaapannut? Pedofiili, talousrikollinen vai mafia?

Totuuden nimessä on Sandhamnin murhat -sarjan kahdeksas romaani.

»Viveca Sten on parempi kuin koskaan.»

DAGENS NYHETER

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42968-6